

Thư Gửi Người

Contents

Thư Gửi Người	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Chiếc Chìa Khóa Dẫn Đến Nơi Chưa Biết	3
3. Chương 3: Em Phiêu Du Trong Ống Kính	6
4. Chương 4: Cách Tôi Yêu Em	8

Thư Gửi Người

Giới thiệu

Thể loại: truyện sến
Khiến ngọn lửa trần trụi ấy dấy lên, như cơn gió này, như đại dương này, dấy lên, đem tắt tắt những thứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-gui-nguoi>

1. Chương 1:

Khiến ngọn lửa trần trụi ấy dấy lên, như cơn gió này, như đại dương này, dấy lên, đem tắt tắt những thứ hữu hình, những thứ dơ bẩn, thiêu hủy hết đi! Thiêu hủy hết đi! Đem bóng đêm bao trùm hết thấy tội ác thiêu hủy hết đi!

Đem Đông Hoàng Thái Nhất người cũng thiêu hủy đi! Đem Văn Trung Quân người thiêu hủy đi! Đám tượng đất tượng gỗ các người, các người ngồi trên ngôi cao thần thánh có đức có tài gì? Các người chỉ là cha là mẹ đẻ ra ra tằm tối!

Trích đoạn kịch nói “Khuất Nguyên” – màn thứ năm “Lôi điện tụng” – Quách Mạt Nhược

Kỷ Ly nhíu mày, dùng bút nhớ vạch qua mỗi chữ “thiêu hủy” và dấu cảm thán, bên dưới chú thích “mức độ biểu cảm, hoàn cảnh tương tác”. Trong đầu dựng lên một sân khấu rộng lớn, ánh đèn quạnh quẽ và bối cảnh rời rạc, tưởng tượng chần lự lại khi uất gào đau mắng chân dậm xuống sàn diễn. Đúng lúc đang từ từ trầm mình vào dòng cảm xúc thì chiếc điện thoại bên tay vang lên, anh như cá như hạc thở dài một hơi, liếc mắt nhìn thông báo cuộc gọi, bất đắc dĩ nghe máy.

“Xin chào, mời nói.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia đầy tùy tiện: “Khách khí với tôi thế, lạnh nhạt quá nhỉ?”

Kỷ Ly xoa mày: “Đếm ngược năm giây, ông mà không vào đề luôn là tôi cúp máy.”

“Đừng đừng,” Bên kia có vẻ thỏa hiệp, “Ông đừng có tức tối thế, lần này có chuyện thật, chuyện lớn.”

Kỷ Ly thoáng ngạc nhiên: “Sao thế?”

“Ngô Thiển chết rồi.”

Kỷ Ly ngay ra, đột nhiên cười nói: “Ông đừng có đùa tôi.”

Anh cứ lảng lảng cười như vậy, không to không nhỏ, mãi cho đến khi đã bình tĩnh lại: “Sao không có tin tức thông báo, lễ truy điệu thì sao?”

“Loại người như anh ta, chuyện hậu sự cũng khó mà theo thói thường. Đúng rồi, anh ta gửi cho ông một bức thư, nhưng hình như không biết địa chỉ của ông, nên gửi đến công ty rồi, có thời gian thì ghé qua lấy nhé.”

Kỷ Ly trầm ngâm chốc lát, gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Bỏ điện thoại xuống, Kỷ Ly cơ hồ run rẩy đi đến bên cửa sổ, mở tung rèm che.

Bầu trời thành phố B, đương nhiên không có bóng sao.

Dĩ nhiên, ai đã học hết tiểu học đều biết, sao trời vẫn luôn ở đó, cách xa ngàn vạn năm ánh sáng, khoảng cách với mọi nhân loại vĩnh viễn không thể với đến ấy khiến cho ánh sáng và nhiệt lượng của mọi ngôi sao đều trở thành những điểm đơn côi.

Sao trên trời, như đôi mắt của thượng đế, trầm mặc nhìn đám người trên mặt đất than khóc.

Ngô Thiển và anh vốn không thân thiết, chỉ cách đây không lâu mới hợp tác với nhau trong một bộ phim, đồng chí A cùng công ty vừa mới gọi điện, là một diễn viên chính khác trong bộ phim ấy.

Đó không phải một bộ phim có doanh thu cao, giá trị nghệ thuật của nó vượt xa giá trị thương mại, do đó thu được vô số giải thưởng, mà Ngô Thiển, sau bộ phim này tài năng được khẳng định, lại thêm trước kia vốn đã thực hiện không ít tác phẩm không tệ, rõ ràng có xu thế trở thành người dẫn đầu trong số đạo diễn trẻ tuổi.

Song viên cảnh đầy hoa tươi và tiếng vỗ tay giờ phút đó, đột ngột kết thúc.

Kỷ Ly thấy lòng mê mang, có lẽ trong tiềm thức anh vẫn chưa chấp nhận được sự thực này.

Vị đạo diễn trong mắt không người tự cho là đúng hỉ nộ vô thường tính cách xấu xa ấy, người đàn ông thiên giao ý trọng ánh nhìn xa xăm thái độ ái muội mặt mày anh tuần ấy...cứ như thế, giữa lúc anh chẳng hề hay biết, đã trở thành lịch sử.

Kỷ Ly ủ rũ.

Hai người họ là hai kiểu người hoàn toàn khác biệt, Ngô Thiển là con nhà giàu có, chưa lên cấp ba đã ra nước ngoài học tập, cách ăn mặc cư xử hàng ngày lúc nào cũng toát lên phong thái trời Tây, tác phẩm thời kỳ đầu cũng mang đầy tình tiết gay cấn thất mở cao trào, còn phần khắc họa nhân vật, xử lý tình cảm lại khó tránh khỏi khiếm khuyết.

Kỷ Ly, nguyên danh Kỷ Tiểu Hiên, lại là con nhà đèn sách chính thống, tốt nghiệp trường cấp ba trọng điểm của tỉnh, sau thi vào Học viện hí kịch trung ương, vốn là diễn viên kịch nói, vô cùng am hiểu kỹ thuật biểu đạt thông qua những cử chỉ nhỏ nhất và nét mặt để diễn tả các tâm trạng tinh tế, có thể nói sự hợp tác của hai người mang tác dụng bổ sung ưu khuyết cho nhau.

Tính cách của họ không thể coi là hòa hợp, Ngô Thiển vốn thoải mái tùy hứng, Kỷ Ly lại vô cùng nghiêm túc cẩn trọng, vì thế trong hơn nửa năm hợp tác, chuyện bất đồng ý kiến, tranh cãi là không thể tránh khỏi.

Hồi tưởng đến đây, Kỷ Ly phát hiện mắt mình đã hơi rướm rướm ướt, anh không thể không thừa nhận, cho dù quá trình hợp tác không thể coi là hòa thuận, nhưng trong lòng, đối với Ngô Thiển mà nói, anh vẫn luôn tán thưởng con người đó. Nghĩ có lẽ anh ta cũng đồng cảm với mình, nên sau khi ra đi, mới để lại một phong di ngôn cho người không thể tính là thân thiết như anh?

Hoặc như hành vi của tuyệt thế cao thủ thời cổ đại, trước khi chết viết xuống bí tịch võ công, truyền lại cho người trẻ tuổi có duyên?

Kỷ Ly bị trí tưởng tượng hoang đường của mình kích thích tưởng bật cười, nhưng lại phát hiện khóe môi ngoan cố chỉ hơi run rẩy, cuối cùng cũng không thể xuất hiện dù chỉ là nửa nụ cười mỉm.

Thôi đi tắm rửa rồi ngủ vậy, anh nghĩ thế.

Rốt cuộc, cả đêm thức trắng.

Ngày thứ hai, người đại diện mang đến bức thư nọ, không ngờ, lá thư lại chẳng hề có gì ấn tượng như vẫn nghĩ, phong thư mỏng tang, Kỷ Ly xé phong bì, bước đầu xác nhận bên trong quả thực chỉ có một tờ giấy.

Lấy dao rọc giấy cẩn thận mở phong bì ra, Kỷ Ly hoang mang nhìn lá thư trước mắt.

“Kỷ Ly: mật mã bên dưới rất đơn giản, với trí thông minh của cậu chắc chắn không thành vấn đề. Chuỗi ký tự phía trên là mật mã tử đồ ở công ty tôi, khi cậu giải ra mật mã bên dưới, thì dùng chuỗi mật mã thứ nhất mở tử đồ, bên trong chắc chắn có thứ cậu cần. Chúc may mắn. Ngô Thiển.”

Bên dưới hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo rất đặc thù của anh ta, là bốn hàng ký tự viết chữ in chỉnh tề.

A Z I Z

2 1 ^3 (2 1 ^3

\$2 (2!2 %2

@1 #1 @2 %1

15 \$2

Bộ phim họ hợp tác khi trước là một phim điện ảnh đề tài suy luận trinh thám, Kỷ Ly đóng vai một nhân viên quản lý thư viện bề ngoài ngớ ngẩn, nhưng thực tế lại là một thiên tài, có thiên phú rất cao về mảng số học và suy luận logic. Trước khi vào vai, Kỷ Ly từng vì nhân vật này nghiên cứu một thời gian, đọc một số sách tham khảo về lĩnh vực đó. Ngô Thiển sau khi biết, không ngờ lại cho anh mượn mấy quyển sách không quá khô khan cùng chủ đề, do vậy vừa nhìn hàng đầu tiên, Kỷ Ly liền lập tức chạy đến thư phòng, tìm một quyển sách trong số ấy.

Trong phim có xuất hiện một đoạn thảo luận liên quan đến khoa học mật mã, trong đó dùng đến những bức thư trao đổi âm mưu giữa nữ hoàng Scotland Mary và Babington, khi ấy Kỷ Ly còn đùa rằng, trí tuệ người ở thế kỷ 16 xét cho cùng cũng có giới hạn, lượng thông tin mã hóa ít đến mức khiến người ta choáng váng. Không ngờ Ngô Thiển vẫn nhớ mãi trong lòng, dùng lại đúng bằng mã ấy, thật là trẻ con đến buồn cười.

Quá trình đối chiếu không khó, nhưng máy móc buồn tẻ, cuối cùng tìm ra mật mã là 0919...

Có vẻ giống sinh nhật của ai đó, không lẽ là của Ngô Thiển?

Kỷ Ly nén xuống cảm xúc ghen ghen, buồn rầu đối chiếu bốn hàng mật mã còn lại.

Ngồi suốt nửa tiếng đồng hồ, Kỷ Ly quyết định hôm nào đó phải gọi điện cho thầy Triệu dạy toán hồi cấp ba, anh dường như thiếu thầy một lời xin lỗi.

2. Chương 2: Chiếc Chìa Khóa Dẫn Đến Nơi Chưa Biết

Tuy gặp phải chút thất bại, ngày thứ hai Kỷ Ly vẫn mang đôi mắt thâm quầng như gấu trúc đến chỗ Ngô Thiển, không mất nhiều công sức, anh liền mở được khóa tử đồ. Trong đó là một chiếc hộp khá tinh xảo, bên trong hộp là một cái thẻ từ và một chiếc chìa khóa.

Dẫu chỉ bằng kinh nghiệm sống không mấy phong phú của mình, anh cũng có thể nhìn ra, rõ ràng chiếc chìa khóa này hẳn phải thuộc về một căn nhà nào đó. Anh hoàn toàn không hiểu, tại sao Ngô Thiển sau khi chết lại phải mất công sắp đặt phức tạp như vậy, không lẽ chuyện này có nội tình gì đó không thể để người ngoài biết?

Hay không lẽ có kẻ đồ kỵ, bày mưu ép Ngô Thiển đi vào tuyệt lộ?

Hoặc là Ngô Thiển phát hiện ra ác ý như gió mưa sắp ập đến, lo ngại mình sẽ gặp bất trắc, do đó lưu lại chứng cứ, hi vọng đến một ngày nào đó sẽ có người minh oan cho mình?

Bất kể là lý do gì, Kỷ Ly đều không khỏi cảm thấy thoáng như được an ủi xen lẫn tự hào một cách kín đáo, anh với Ngô Thiển chẳng qua chỉ là quân tử chi giao, vậy mà người ấy lại tin tưởng nhờ anh trọng trách này, người xưa nói thiển giao ý trọng, có lẽ chính là như thế này đây.

Kỷ Ly hơi mím môi, tính đếm thời gian, Ngô Thiển đã mất được vài tuần, mà nan đề anh ta lưu lại mới chỉ giải được một nửa.

Giờ đương đầu hè, hồng tường vi ngoài cửa sổ đang nở rực rỡ, con mèo đứt tai nằm ngoài mới nhất về đang nằm nghiêng trên chiếc xích đu đung đưa theo cơn gió nhẹ, lúc nào cũng sẵn sàng chìm dần vào giấc ngủ dưới ánh nắng ấm áp.

Còn Kỷ Ly ngồi bên chiếc bàn làm việc, lại cảm thấy toàn thân lạnh run.

Có lẽ trí tưởng tượng của mình phong phú quá rồi, chắc Ngô Thiển chỉ đang đùa vu vơ, thế giới này lấy đâu ra nhiều người xấu như vậy.

Kỷ Ly hít sâu, mở danh bạ điện thoại, sau khi quét từ trên xuống dưới một lần, anh gọi điện cho Khâu Minh.

Khâu Minh là bạn cùng cấp ba của anh, tính cách sáng sủa lạc quan lại rất lạnh, quan trọng nhất là, người này thích “vác tù và hàng tổng”, lại là dân theo ngành kỹ thuật, cho dù là giải mật mã hay docks bầu tâm sự, tìm cậu ta không thể thích hợp hơn.

“Gặp phải chút vấn đề, không dễ giải thích, nhưng ở đây có một mật mã tôi gửi qua thư điện tử cho ông, nghĩ là địa chỉ. Cảm ơn nhiều. —Kỷ Tiểu Hiền”

Một lát sau, chuông điện thoại vang lên, đầu bên kia Khâu Minh hạ giọng.

“Ông gặp vấn đề gì thế?”

Kỷ Ly cười khỏ: “Không tính là vấn đề, có một người bạn gửi di thư cho tôi.”

Khâu Minh vô cùng ngạc nhiên: “Di thư? Tôi lúc đầu còn tưởng là thư tình chứ, sau mới thấy có gì đó sai sai.”

“Ừ, bây giờ tôi chủ yếu là không hiểu anh ta có ý gì, cứ có cảm giác mọi chuyện bị phức tạp hóa,” Kỷ Ly không cần làm màu trước mặt bạn học cũ, không khỏi thả lỏng hơn, “Anh ta lúc còn sống cũng không thân thiết với tôi lắm, nhưng quan hệ có thể coi là không tệ, nếu phải dùng một từ để hình dung thì có thể coi như tri âm đi.”

Như cảm thấy nổi bi thương trong lời nói của anh, giọng Khâu Minh cũng trầm hẳn: “Vốn định khuyên ông đừng mua dây buộc mình, dù sao cái giới chỗ ông vốn phức tạp lắm rồi, nhưng... Thế này đi, tự ông cũng chú ý hơn vào, có gì đáng ngờ, nhớ liên hệ với bên cảnh sát.”

Kỷ Ly cười cười: “Ông giúp tôi đánh tiếng với đội trưởng Tề, trong vòng một tuần mà không liên lạc lại với ông, thì có thể bắt tay vào điều tra rồi.”

“Đúng là xui xẻo,” Dường như có người gọi Khâu Minh, cậu ta vội vàng nói, “Tôi không giúp ông giải mật mã nữa, ngộ nhờ giải ra cái gì tôi không nên biết. Nhưng đây là mật mã bàn phím, ông đối chiếu một lát chắc ra luôn đấy.”

“Ừ ông đi đi!”

“Ồ ờ, ông cẩn thận đấy.”

Kỷ Ly nhìn bàn phím, viết viết vẽ vẽ trên giấy.

2 1 ^3 (2 1 ^3

\$2 (2! 2 %2

@1 #1 @2 %1

15 \$2

Nếu là mặt mã bàn phím, thì những kí hiệu đặc biệt nhiều khả năng đại diện cho con số tương ứng.

Vậy 2 chính là 82, 1 là 71... Tương tự như vậy...

82 71 63 92 71 63

42 92 12 52

21 31 22 51

15 đều là chữ số rồi, vậy giữ nguyên, \$2 là 42

Chữ số đứng sau bình quân không vượt quá 3, như vậy số này chắc ứng với số hàng theo chiều dọc trên bàn phím, chữ số đứng trước sẽ ứng với chiều ngang.

Như vậy 82 chính là chữ cái thứ tám ở hàng thứ hai, K, 71 là chữ cái thứ bảy ở hàng thứ nhất, U.

Đến khi giải hết, về mặt của Kỷ Ly hơi quai quái.

KUN LUN FLAT, WEST, 15 F

Khu căn hộ Côn Luân là một khu nhà ở cao cấp ở thành phố B, lại thêm chiếc thẻ và chìa khóa Ngô Thiển gửi cho anh, giờ nửa là lưu lại thứ gì đó ở địa chỉ ấy, để Kỷ Ly tìm ra.

Chân tướng không còn xa nữa, theo ý anh thì đương nhiên nên đi càng sớm càng tốt. Vấn đề là tối nay có một buổi phỏng vấn, người trong gang hồ thì không thể làm theo ý mình.

Kỷ Ly ngồi dưới ánh đèn, về mặt lạnh nhạt, bề ngoài thản nhiên, lòng lại sôi ruột, nhưng anh dám đảm bảo, người dẫn chương trình son phấn đậm đà đang miễn cưỡng tươi cười trước mặt anh đây giờ phút này còn khổ sở hơn anh mười phần.

Kỷ Ly tuy có diễn xuất tốt, nhưng tính cách quá đỗi nghiêm túc, đòi tư lại càng không có chuyện để nói, người dẫn chương trình đành bất đắc dĩ hỏi: “Vây bình thường anh có sở thích gì?”

Kỷ Ly trầm ngâm: “Có lúc ra ngoài ăn cơm uống trà với bạn.”

“A, là bạn bè như thế nào vậy?” Người dẫn chương trình lập tức lấy lại tinh thần.

“Đều là bạn học cùng hồi cấp ba thôi, không phải người trong ngành nên tôi không nói nhiều nữa.”

Người dẫn chương trình vẫn chưa hết hi vọng: “Có bạn khác giới không?”

Kỷ Ly nhún vai: “Lớp tự nhiên, đông con trai hơn, tôi không có bạn thân thuộc phái nữ.”

Sau khi tuân theo kịch bản hỏi hết nào là người anh tôn trọng nhất, diễn viên ưa thích nhất, bộ phim ưa thích nhất, nơi muốn đi nhất, câu nói ưa thích nhất, người dẫn chương trình gần như tuyệt vọng hỏi nốt: “Vây tiếp theo đây anh muốn hợp tác cùng đạo diễn nào nhất?”

Ngoài dự đoán của cô, Kỷ Ly rõ ràng ngậy ra một lát, rồi lập tức cười rộ lên: “Đạo diễn Ngô.”

Người dẫn chương trình cảm thấy nụ cười của anh nhìn thế nào cũng đầy miễn cưỡng, vội vàng dẫn tới: “Là đạo diễn Ngô Thiển phải không?”

Kỷ Ly gật đầu.

“Đạo diễn Ngô cũng dành cho anh rất nhiều lời khen ngợi, hẳn là anh hùng tiếc anh hùng. Vây gần đây hai người đã trao đổi về khả năng tái hợp chưa? Anh hi vọng đó sẽ là tác phẩm như thế nào?”

Kỷ Ly lắc đầu, thoáng trầm ngâm mới khẽ nói: “Sau khi hết đợt quảng bá phim thì không liên hệ gì nhiều nữa. Nếu như anh ta ngỏ lời, tôi nghĩ thể loại nào cũng được.”

Giờ phút đó, anh thực lòng cảm thấy, nếu như Ngô Thiển có thể sống lại, thì cho dù là những ý tưởng liều lĩnh ngớ ngẩn, những hình thức biểu diễn khoa trương tùy tiện, điên cùng anh ta, cũng không phải là không thể.

Người dẫn chương trình cười duyên: “Đạo diễn Ngô nếu nhìn thấy buổi phỏng vấn ngày hôm nay, tôi nghĩ chắc chắn sẽ nhanh chóng liên lạc lại với anh, khán giả xem phim nhất định đều rất chờ mong màn song kiếm hợp bích của hai vị, để tạo ra tác phẩm càng xuất sắc hơn.”

Kỷ Ly lạnh nhạt nhìn cô, cười cười không nặng không nhẹ.

Cô chẳng biết gì hết, cô chẳng biết gì hết. Anh lặp đi lặp lại trong lòng.

3. Chương 3: Em Phiêu Du Trong Ổng Kính

Buổi chiều ngày thứ hai, cuối cùng Kỷ Ly cũng có thời gian rảnh đến khu Côn Luân một chuyến. Ngô Tiến từ nhỏ đã sang phương Tây du học, chọn phòng ở đương nhiên cũng chọn căn ở tòa phía Tây. Mười lăm tầng, đủ để nhìn thấy cánh rừng xanh ngắt xanh phía xa và hình cắt yếu điệu của những căn nhà mang kiến trúc tây phương nằm rải rác xung quanh.

Kỷ Ly có thể coi là người nổi tiếng, cho dù đã che đậy kín mít, bảo vệ ở cổng cũng không ngăn anh lại, mãi cho đến khi đứng trước cửa nhà Ngô Thiển, mọi chuyện vẫn khá thuận lợi.

Hít sâu một hơi, đề phòng lưu lại dấu vân tay gây phiền toái cho việc phá án sau này nếu có, Kỷ Ly đeo găng tay vào rồi lấy ra chiếc chìa khóa nọ, rón rén đưa vào ổ khóa.

Tách một tiếng, cửa dễ dàng bị mở ra.

Kỷ Ly bao giày, do dự bước vào.

Phong cách trang trí không có gì khác với những căn hộ đi kèm chế độ phục vụ khách sạn, xa hoa tiện nghi, song hoàn toàn không có cảm giác “nhà”. Kỷ Ly không hề cảm thấy đồ kỳ chút nào với căn hộ hào nhoáng này, mà trái ngược anh lại nhớ da diết bao điều tốt đẹp trong cái tổ ấm thư thái của mình.

Chắc lúc còn sống Ngô Thiển cũng rất hiếm khi ở đây, cho dù là mùi hương hay bụi bặm đều thể hiện dấu tích bị xa lánh. Kỷ Ly thoáng bồn chồn nhìn quanh một vòng, căn phòng hơn 400 mét vuông, nói lớn không lớn, song nếu Ngô Thiển thật sự có để lại manh mối gì đó cho anh, muốn tìm ra e cũng không dễ dàng.

Vàng tịch dương trốn sau mây đen, nhuộm lên tầng mây u ám một lớp viền vàng, thỉnh thoảng lại có những con chim bồ câu hoặc xám hoặc trắng kết thành đàn bay qua, cảnh tượng đẹp tựa như một bức tranh.

Anh hoang mang đến tột độ đứng nguyên ở chỗ cũ, một khoảng lặng thỉnh giữa ngàn vạn thế giới, chỉ còn lại tiếng máu chạy rần rần qua vành tai.

Đột nhiên, anh quay người mở toang từng cánh từng cánh cửa phòng.

Anh chợt nhớ ra năm ấy khi quay phim có một lần nói chuyện phiếm, dường như cũng trong khung cảnh như thế này, nơi cuối vòm trời có ánh tà dương vô tận.

Ở một quán cà phê nho nhỏ, nhân vật nam chính mà anh đóng vai lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, chờ hưng thủ tự sa đầu vào lưới.

Trợ lý trường quay còn chưa chuẩn bị xong phối cảnh, anh liền ngồi đó suy tưởng tâm lý nhân vật, Ngô Thiển dường như cũng mệt rồi, ngồi trước mặt anh uống cà phê. Những đường nét sắc bén vốn có của anh ta dưới ánh chiều tà chợt dịu hẳn lại, đọng thành chút nhu hòa hiếm có.

“Tôi đang nghĩ,” Anh ta đột nhiên lên tiếng, “nhà tôi nếu như có một căn phòng, bên trong không bày biện gì, chỉ cần một đôi ghế một cái bàn, những ngày không mưa, có lẽ có thể nhìn thấy mặt trời lặn.”

Lời anh đáp lại khi ấy, nay đã sớm không còn nhớ được nữa, chỉ còn khắc ghi hình ảnh phản chiếu của mình trong con người người kia.

Rõ ràng như vậy.

Anh thoáng kích động mở toang căn phòng hướng nam, quả nhiên cả gian phòng trống trải mênh mông, chỉ đặt bên cửa sổ một chiếc bàn thấp bằng gỗ, và một đôi ghế gỗ. Trên chiếc bàn thấp là một chiếc hộp kim loại lớn, nếu đoán không sai, e rằng nó chứa đựng toàn bộ bí mật đằng sau con người Ngô Thiển.

Dè dặt, anh chậm rãi ngồi xuống bên chiếc bàn, nhẹ nhàng mở nắp hộp.

Cả chiếc hộp to như vậy bên trong lại chỉ có hai quyển tập, bìa dập kim loại một đen một trắng, hiển nhiên rất quý trọng.

Kỷ Ly mở tập màu đen ra trước, ngập ngừng một thoáng, rồi chợt nhanh chóng lật xem từng trang.

Ổng kính lúc xa lúc gần, bóng dáng trong ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Hút thuốc, uống nước, nhíu mày, chờ người...

Bóng lưng, mặt nghiêng, lúm đồng tiền, lúc ngủ...

Trong một chốc Kỷ Ly không biết tìm mình đang có cảm xúc gì, lật đến trang cuối cùng, ngay cả đầu ngón tay cũng khe khẽ run. Đến tầm tuổi như anh, mắt lại đã thấy không biết bao nhiêu chuyện xấu xa không chịu nổi nhuộm đầy ham muốn vật chất trong giới, giờ phút này dẫu ngu ngốc đến đâu cũng có thể nhận ra chút tâm tư ấy của Ngô Thiển.

Tình cảm kinh thế hãi tục này, một người coi rẻ lẽ lối như Ngô Thiển, không ngờ lại không dám nói ra khi còn sống.

Kỷ Ly thoáng buồn cười, không biết nên cười cho sự ngu ngốc của bản thân mình, hay cười cho sự hèn nhát của Ngô Thiển.

Chờ lòng lắng xuống, Kỷ Ly mới mở ra tập sách màu trắng, có kinh nghiệm từ quyển trước, lúc này anh trấn tĩnh hơn hẳn.

Đây là một quyển nhật ký, trang nào trang đấy đều dày đặc nét bút, nét nào đường nào cũng cong cong vẹo vẹo, rất giống cái người tên Ngô Thiển này.

“Ngày 5 tháng 6, quay một bộ phim trinh thám, kịch bản vẫn chưa chọn xong, nhưng nhân vật chính đã có dự định rồi. Trước xem “Xuân âm hoa nở”, cái người tên Kỷ Ly này, có vẻ thú vị.”

“Ngày 19 tháng 12, tiền đầu tư đến, bắt đầu khởi công, hẹn diễn viên. Kỷ Ly là người đầu tiên tôi muốn gặp, có điều cậu ta bận quá, đành chờ đến tuần sau vậy.”

“Ngày 21 tháng 12, hẹn gặp Kỷ Ly ở một trà quán, cậu ta còn hướng nội hơn tôi tưởng, khiến tôi rất có hứng thú.”

“Ngày 6 tháng 2, ba mươi Tết, Kỷ Ly xin phép về nhà đón năm mới, tôi ở lại phim trường cắt nối cuộn phim. Em trong ống kính chẳng thể nào sinh động bằng em ngoài ống kính, nhưng nếu muốn giữ em lại, ngoài dùng những thước phim quy chuẩn này, thì còn cách nào khác đây?”

...

“Ngày 18 tháng 9, ngày kỉ niệm nơi nơi đều có cảnh báo, trong tim tôi cũng vậy. Còn hai ngày nữa là phải đóng máy rồi, phần của Kỷ Ly đã hoàn toàn kết thúc, không thể danh chính ngôn thuận tiếp cận em nữa, không thể tranh cãi với em nữa, không thể lấy cớ lưu lại em trong những thước phim nữa. Thật không công bằng.”

18/09/1931: Ngày phát xít Nhật phát động tấn công Trung Quốc. Lễ kỉ niệm hàng năm ở Thẩm Dương thường có màn diễn tập phát cảnh báo.

“Ngày 12 tháng 11, sinh nhật tôi, không ngờ Kỷ Ly lại gửi tin nhắn chúc mừng, hoàn toàn không ngờ được. Mời em cùng qua sinh nhật, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, em kể cho tôi những chuyện vui lúc nhỏ, tôi chợt phát hiện, em và tôi từ trước đến nay vẫn luôn thuộc hai thế giới khác nhau. Lúc nhỏ ngoan ngoãn lớn lên, chăm chỉ học tập, trưởng thành rồi lại cần cù lao động, khiêm tốn kín đáo. Người như vậy, nếu như biết những ý đồ xấu xa tôi dành cho em, hẳn sẽ tránh như tránh tà, e rằng thậm chí còn kiên quyết từ chối nhỉ? Tôi trước giờ không sợ thử thách, song nhìn vào mắt em, tôi quyết định làm kẻ hèn nhát một lần.”

“Ngày 24 tháng 12, buổi tối đêm Giáng sinh, tôi ngồi một mình ở nhà, vừa sắp xếp lại tập ảnh, vừa nghe nhạc. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn đến thế, nhìn đôi mắt của người ấy, như nhìn thấy muôn ngàn bụi sao lấp động lại. Nếu như có ngày tôi phải đi xa, tôi nghĩ tôi sẽ để lại tập ảnh này cho em, dấu sao vẽ đẹp vụt qua trong ánh sáng nhạt ấy đều thuộc về em, mà không phải tôi.”

Nguyên văn “ ”nghĩa đen là hình ảnh vụt qua trong chốc lát như bóng chim lướt qua mặt nước phản chiếu ánh sáng, tuy nhiên ở đây còn có ý chỉ quá trình Ngô Thiển chụp và rửa ảnh của Kỷ Ly.

Kỷ Ly đặt cuốn nhật kí về chỗ cũ, mở lại tập ảnh khi nãy, lật đến một trang – ngày hè đổ lửa nọ, là anh đứng dưới bóng cây, một lần hiếm hoi nhìn về nơi nào đó tự do cười lớn.

Khâu Minh nói không sai, hóa ra thứ người ấy để lại quả đúng là thư tình, chỉ có điều bức thư tình này từng câu từng chữ đều nặng tựa nghìn cân, nặng đến nỗi khiến hai đầu gối anh mềm nhũn, không thể đứng lên.

“Bị người như vậy yêu, đúng là xui xẻo.” Kỷ Ly tự lẩm bẩm một mình, lấy tay che mắt.

Tim gan đau nhói, không biết là vì nỗi xót xa khi bạn bè qua đời, hay vì tiếc nuối cho một mối tình chưa từng có thể hồi báo.

Bi ai ập đến đột ngột, Kỷ Ly thậm chí không buồn tìm hiểu xem thứ ấm nóng trong lòng bàn tay mình rốt cuộc là gì nữa.

4. Chương 4: Cách Tôi Yêu Em

Rất nhiều năm sau khi hồi tưởng lại chuyện cũ, Kỷ Ly không khỏi than thở đầy tiếc nuối cho sự ngu xuẩn của mình năm ấy.

Còn kẻ bày trò đang ngồi bên cạnh, lẳng lặng cầm một tập thơ.

“Này.” Kỷ Ly gọi.

Ngô Thiển ngược mắt lên nhìn anh, như cười như không: “Anh nhớ mang máng là sáng ngày 21 tháng 12 năm nào đó, anh từng tự giới thiệu rồi mà.”

Kỷ Ly lườm một cái: “Rồi, đạo diễn Ngô, được chưa?”

“Sao thế?” Ngô Thiển gấp sách lại, chăm chú nhìn anh.

Kỷ Ly dường như suy tư gõ gõ mặt bàn: “Em đang nghĩ lại chuyện năm ấy, anh không thấy mình hơi liều à?”

Quả là đối tác ngầm bao nhiêu năm, tuy anh không nói rõ, nhưng Ngô Thiển ngay lập tức đã hiểu ý: “Cũng không thể coi là liều, ít nhất căn cứ theo quan sát và phân tích của anh, chiều này nhiều khả năng có tác dụng với em.”

Kỷ Ly cười lạnh: “Giả chết hả? Đúng rồi, chỉ trách em ngờ nghệch thôi, sao lại không nghĩ ra anh là đạo diễn, mà người duy nhất biết và thông báo tin buồn cho em, lại là một diễn viên chứ. Nhưng anh có từng nghĩ đến khả năng, giả sử như lúc đấy em thấy gớm quá, giận đến mất lý trí xông ra ngoài, không mắc câu của anh, thì anh làm thế nào?”

Ngô Thiển ung dung tựa vào lưng ghế: “Đời người như một ván bài, hoặc là em hết lòng hết dạ với anh, hoặc là từ nay không đội trời chung, anh may mắn cuộc thắng, chỉ vậy mà thôi.”

Không muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của người ấy, Kỷ Ly uống một ngụm cà phê, đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, vẫn là ánh hoàng hôn đẹp dịu dàng, cùng một căn phòng, ngồi đó vẫn là hai người như xưa.

Song căn hộ chỉ là nơi ở tạm khi ấy, nay đã thành mái ấm sớm sớm chiều chiều của hai người.

“Em không biết đâu, khi ấy anh nhìn em ngồi đó khóc, trong lòng anh có bao nhiêu rối loạn.” Ngô Thiển ngừng mắt nhìn anh, không kìm được khóe môi đang giương lên, “vừa mừng thầm vừa khổ sở vừa chột dạ, sợ nhất là em giận.”

Kỷ Ly vẫn không chịu nhìn anh, giấu nụ cười trong chiếc cốc.

Ngô Thiển lại lật mở tập thơ, đọc lên từng câu như muốn tạ lỗi:

“How do I love thee? Let me count the ways...”

How do I love thee? Let me count the ways.

I love thee to the depth and breadth and height

My soul can reach, when feeling out of sight

For the ends of Being and ideal Grace.

I love thee to the level of everyday's

Most quiet need, by sun and candle-light.

I love thee freely, as men strive for Right

I love thee purely, as they turn from Praise.

I love thee with the passion put to use

In my old griefs, and with my childhood's faith.

I love thee with a love I seemed to lose

With my lost saints,—I love thee with the breath,

Smiles, tears, of all my life! —and, if God choose,

I shall but love thee better after death.

—Elizabeth Barret Browning

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-gui-nguoi>